

GÉCZI JÁNOS

Négy végszómutató

...test.

A lakás tág, kissé bőbeszédű,
éles a kutyaugatás benne.
A levegő gleccserszínben dermedt,
meg-meghagyja ugyan a tárgyakat,
de elmozdítva a helyükről, mint
a fagy a földalatti köveket.
Nem sugárzik a kályha, nem hever
a széken a nyakkendő. A jószág
fel-alá kószál, faltól falig halad
a jégkockában, átfúrja magát
a dermedt közegen, vonít, torkát
átállítja a hideg, félhangnyit.
A püthagoraszi hangolás révén
hallható, ami a kozmoszból benne
még megmaradt. A mutatóujj a
pohár nedves peremén köröz. A
hasonlat szűk ruha, kibuggyan be-
lőle és lecsorog lassan a tar-
talma. Díszletként kopik el s apad
a test.

...is.

Amikor ezeregy óra azt ál-
lítja, két perc múlva kilenc, a kö-
zös idő olyan pillanatra talál,
amelyben nincs szaga se a gyepnek,
se, ha lekaszálták, a szénának.
Nem fejezhető be semmi, még ha
múlik is. Csikorog a páternosz-
ter a csillagos ég lépcsőházá-
ban, robajlik az alagsor karbu-
rátorra. S a zodiákus, ame-
lyet kirajzoltak a Föld köré. De
hogy az időmérő szerkezetek-
ben mi található, arról monda-
ni hiábavaló bármit is.

...oltalmazza.

Talpától a feje búbjáig
amekkora az ember, ugyanannyi
a két középső ujj között a
távolság széttárt karokkal. Miként
megfigyelték azt is, jobb oldalában
a testnek több erő van, másoknál
ügyesebb a balkéz, egyeseknek
mindkét oldala hasonló. A fér-
fiak teste nehezebb, mint a nőké,
a halottaké az élőkénél,
az alvóké az ébren lévőkénél,
vagyis saját súlya van a halálnak,
miként az álomnak is. Meglehet,
mindkettőnek ugyanakkora. A
férfi holttest a vízen a hátán
lebeg, a női arccal előre,
a természet a nők szemérmességét
a halálon túl is oltalmazza.

...föltárnak.

Szólj, hogy megláthassalak! Tedd sok nyelv-
en, s az egyiken érteni foglak.
S ha hallgatsz, beszédes lesz az is, mint
a barlang csendje a fölmérhetet-
len üreget, a néma jelek is
föltárnak.

JUHÁSZ RÓBERT

Ólomsúlytalanság

Idáig hozza az őszt a szél. Sodródik
sárguló hullámain. Vértelen bőre
lassan inog a hűlő meder felé. Ott
beássa magát a lágy iszapba, hátha.

Mindenem felfért velem arra a stégre.
A deszkák pontatlan hézagjai között
néha aláhullt pár apróságnak tűnő
évtized a zavaros, rosszálmú vízbe.

S egy szó, mit a negyedik emeletről
remegő lábakkal vonszoltam le. Talán
kettőnknek is túl nehéz lett volna. Minden
fordulónál úgy tűnt, beszorulok vele.

Költöztettük a másikhoz, de én sután
beleejtetem a füledbe. Reszketve
feküdt dobhártyád vékony jegén, azután
beszakadt, s én már végképp beléd fagytam.

Halkan billen át

Négy nulla vöröslik egymás mellett a sötétben. Kivérzett idő. Élhet még haloványan, hisz a nullák között két pont pulzál egymás alatt.

Éjfél van. Halkan billen át az újramezdés. A sötétség ellenére is tudom, hogy odakint elkezdődött a lombtalanítás. Ez az ősz most kisöpör minden összemocskolt álmat.

Felterelődnek a vágóhídra tartó járatra. Te is köztük masírozol. Átadlak a mészárosnak, aki majd kiontja belőled, amit benned felejtettem.

Búcsú nélkül

Csak a hajnal reped olyan szépen,
ahogy az aszfalt. Belefolyik a
résekbe az ébredés.

Beszökik szobámba az elvetemült ablak alatt
alatt a vékonyra sodort tésztahideg.

Kérdéseimet zártam a felszín alá,
azok öklözték alulról ezeket a
dombokat ide.

Vártam, hogy majd kiállsz,
félrehúzod közülünk a függönyt, és
integetsz nekem.

Az otthon maradók terheit elkenik
kezeid ablaktörlőit. Lecsukott szemű
redőny a keret tompa arcélem körül.

JÁSZ ATTILA

Faustyna* Mariazellbe utazik Andrea nővérrel

Téli hajnalokon óvatosan bánjatok a fényel. Ne kapcsoljatok erős lámpát a sötétre. Hagyjatok időt a megvilágosodásra. Szépen,

lassan. Szokni kell az ébredést is. Az álmok után fogat kell mosni. Utána mondani el a reggeli imát. Olyan nyugodtan, ahogy

a talpig zúzmarás fák bomlanak ki a ködből. Sötétebb fájdalom a világosabb szeretet fölött. Egymástól alig elváló sávok

a hajnali országút mellett. Fenyők sötétebb feltja tereli az utazókat a cél felé. Ami jól tudjuk, nem olyan fontos. Mint a karácsony várása.

Várni kell, türelemmel. Hagyni kell megtörténni a dolgokat. Az idő 130-cal is állni látszik az autópályán. Az idő úgyszólván csupán keret,

segítség a teremtményeknek. Nem telik, de múlik. Ahogy sötétedik. Egyre titokzatosabb a táj. A megváltást úgysem lehet lekésni.

Addig zarándokolni kell. A világban. Nem számít, mikor érsz oda, vagy mikor leszel szent. Megkapod, ami jár. De azért addig csak óvatosan!

* Szent Faustyna Kowalska (1905–1938)

Az engedelmesség szabadsága*

A konyhás néni is lehet depressziós.
Mutatni kéne neki néhány jó verset.
Hogy érezze, jóban is lehet Istennel.
Ha segíteni tudsz, örömet szerzel.

Ha szabad vagy, látod. Sokfajta élet van.
Ne féljetek a haláltól. A fontos inkább,
tudunk-e még addig valamit tanulni.
A halálról. Egy hosszú életen át.

Böjtnapló

Az angyal nem repül, hanem vigasztal
a szárnyaival. Átölel, ha szeretnéd.
Vagy amikor kell, csak hagyj. Hogy megtegye.
Az angyal szárnya csak egy tévedés, kellék,

ha már a középkori festők úgy ábrázolták őket.
Mindig megfelelnek elvárásainknak.
Egy buddhista szerzetes angyalának pl. nincsenek
szárnyai.

Viszont kopasz, kerekfejű és kövérkés.

* Izsák testvérenek (Bakonybél, 2017. november 25.)